

FELNŐTT KATEKÉZIS: 2010. június

Dr. Stella Leontin atya: Elmélkedés a megbocsátásról

A szeptemberi előadás kivonatát az előadó Dr. Körmendi Kinga által összefoglalt vázlat alapján ismerhetjük meg. Ezt is kiteszem a templom kis hátsó asztalkájára – olvassuk szeretettel a Széchenyi István magánéletét bemutató kiváló előadás tömörített változatát tartalmazó sorokat. Most pótolom a nyár elejétől elmaradt kivonatot Leontin atya előadásáról.

Stella Leontin atya neve sok embernek ismerős. Hiteles, mély belső életet élő valódi pap, akiből sugárzik az empátia, Isten szeretete és hivatásának boldog és kiegyensúlyozott megélése. Meghívásunknak szívesen tett eleget rengeteg egyéb tennivalója közepette is.

A Miatyánk imádkozásakor számtalanszor elmondjuk: Isten úgy bocsásson meg nekünk, ahogy mi megbocsátunk egymásnak. Ennek a mondatnak talán fel sem fogjuk a valódi értelmét. Isten irgalmára mindig számíthatunk, feltétlen szeretete soha nem szűnik meg. A mellettünk élő emberek naponta megbántanak minket – jogtalanul, durván, esetleg becsületünkbe gázolva. Sebeket kapunk és adunk is. Én is adós vagyok és nekem is adós jópár ember. Meg tudunk- e nekik bocsátani valódi szeretettel, ahogy Isten teszi ezt velünk? Tudok- e őszintén nagylelkű lenni, az Irgalom működik- e bennem? II. János Pál pápa amikor nagyon beteg volt és csak alig élt már, mintegy utolsó üzenetként irgalomra szólította fel a világot. Prófétai látomásban látta, hogy a világon csak Isten és az emberek egymás felé megmutatkozó irgalma segíthet. Semmi más.

Vannak olyan élethelyzetek, amikor rajtunk sem segít semmi, csak ha túllépve személyes sérelmeinken nagyvonalúan meg tudunk bocsátani egymásnak. Ha valaki nem tud önmagának megbocsátani, akkor másoknak sem tud. Aki nincs megelégedve önmagával, az másokkal sincs megelégedve. A bennünk lévő indulatokat, negatív tulajdonságokat kivetítjük a másokra és benne gyűlöljük saját rossz tulajdonságainkat. Önmagunkban kell egészséges gondolkodást, egységet teremteni. Mi a boldogság? Harmónia. Ha belül önmagammal megbékélt, de nem egoista, önző, hanem józan, realista és alázatos ember vagyok, akkor ilyennek látom a környezetemet is. Harmóniában élek vele. Ha megértem, hogy ember vagyok, akinek joga van a tévedésre, akkor ezt a tévedést megengedem a másik embernek is. Nem a bűnt mentegetjük, hanem hisszük, hogy Isten szereti a bűnöst. Ha elfogadom, hogy van irgalom számomra is, akkor tudok én is megbocsátani és felállva

mindent újra kezdeni. Akkor látom meg a másikban a lehetőséget, hogy ő sem rossz, csak másképpen jó. Soha nem mondhatom hívő, katolikus emberként, hogy „nekem annyi”. Gondoljunk a jobb latorra, Zakeusra, a bűnös asszonyra. Mindig van lehetőség a megbánásra, Istenhez és az emberekhez fordulásra, sokszor a jóvátételre is. Isten végtelen kegyelme és irgalma által amíg élünk, nincs végleg elrontott élet. Nem elesni szegény, hanem úgy maradni. Senkinek sem kell megjátszani a bűn nélküli zordon, tökéletes szentet, sem a szülőknek, sem a papoknak. Be kell látnunk esendőségünket, hogy másokat is el tudjunk fogadni hibáikkal együtt. El kell tudjunk fogadni, hogy gyenge, irgalomra, szeretetre szoruló zarándokok vagyunk. Mi nem „lődörgünk”, hanem zarándokolunk: van uticélunk – Isten felé haladunk mindenben keresztül. Istenre irányultság nélkül az emberben feszültség, diszharmónia van. Nem találja az életét, feszül kívül belül. Kábítószerekhez, tompítókhöz nyúl. Keres, de nem talál. Csak saját bűnös önmagát, aki nem keres és ezért nem kap bocsánatot. Fel tudjuk- e igazán fogni, milyen jó nekünk? Milyen jó hívőnek lenni? Adok – kapok, zarándokolok, bízom Isten irgalmában. Tudom, hol a helyem a világban – teremtett vagyok és nem teremtő. Nem teszem magam Isten helyére. Fogadd el magad! Légy az, aki vagy, ne akarj más lenni! Isten ilyenek teremtett, így szeret. Pont ilyenek. Meg kell lássam a másikban: ő is megtérhet, ő is kezdhet újra. „Aki azt hiszi, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék..” Csak boldog ember tud kifelé sugározni. Tudni kell örülni a létezésnek, minden ajándéknak: hogy felkelt a nap, élek, Isten által szeretve vagyok, eláraszt kegyelmével minden pillanatban. A keresztény ember ha nincs harmóniában Istennel, önmagával és a világgal, akkor nem tud hitelesen tanúságot tenni a benne lévő szeretetről, Istenről. Mivel Isten helyett önmagát, saját bűnös, elégtelen voltát találta meg. Ez pedig nem elég senkinek. A pozitív látásmód kihát a környezetemre. A rendezett életről látható, hogy azon Isten áldása van. A kettős élet felőrli az embert. Csak az tud valóban győzni, aki reálisan látja önmagát – helyes önismerettel és alázattal rendelkezik. Aki kivetíti saját bűneit, hibáit másokra, az nem képes belátni, hogy ő is vétkezhet és vétkezett is. Mint mindenki. Mindig a másikat hibáztatja és ezért nem tudja szívvel és lélekkel megbánni a tetteit. Csak eljátsza a gyónást, mint egy színjátékot, mert az eszével valahol tudja, érzi, hogy szüksége van rá. De megkönnyebbülést nem érez. Mivel bűnbánatot sem érzett. Az tudja elfogadni a feloldozást, aki meg tud bocsátani önmagának és másoknak. Mert elhiszi, hogy neki meg lehet bocsátani. Nem tartja sem többnek, sem kevesebbnek magát, mint esendő, de mégis Istent kereső embernek.

A mai emberek fejében, lelkében van káosz: ha magamban nem tudom lerendezni a múltat, akkor nem tudok tovább lépni. Akkora bűnt nem tudok elkövetni, amit Isten meg ne tudna bocsátani. Csak rajtam múlik, van-e bennem annyi kurázsi, hogy kérem a bocsánatát. Mert önmagunkat megaláznai a legnehezebb. A gögös ember nem képes erre. Ezért fontos itt is Krisztus követése, aki azt mondta: kövessetek engem mert szelid vagyok és alázatos szívű. Mindenkiből az árad, ami belül van. Ezért mindennél fontosabb, hogy Istennel legyünk megbékélve, a többi jön magától. Isten kegyelme képessé tesz, hogy túllépve saját sértettségünkön meg tudjunk maradni a szeretetben. Nagyon sok ima, lelki intelligencia és empátia kell, hogy meg tudjuk érteni embertársainkat. Kicsit az ő fejével gondolkodva jobban át tudjuk látni, érezni, mit miért tesz. Isten is látja körülményeinket, megelőző életünket, azokat a sebeket, amelyek kiválhatták belőlünk mostani gátjainkat és sértettségünket. Aki lelki értelemben töltekezik, az nagyon nagy rosszat nem tud tenni. Ezért fontos, hogy azokkal a dolgokkal töltekezzünk, amik hozzá vezetnek: lelki olvasmányok zene, stb. A szemétre nincs sem idő, sem pénz, sem energia. Kevés szabadidőnkben nem mindegy, mit nézünk, mit olvasunk, mit hallgatunk. Aki Istennel van tele, az megbotlik, de fel tud állni és másokat is fel tud állítani. Nem kíván különösebb erőfeszítést a megbocsátás, a nagyvonalú szeretet. Hitet, szeretetet tud közvetíteni saját törekeny volta ellenére is. Éppen, mert nem tartja tökéletesnek magát – a másik látja, hogy ugyanolyan ember, mint ő. Csak éppen Istensben bízva éli az életét. Ez az igazán vonzó, hiteles emberhalászat mai káoszban vergődő világunkban. Többé lenni, hogy többet adhassunk. Gazdagodni, hogy gazdagíthassunk. Isten a leggazdagabb, legbölcsebb és maga a szeretet, harmónia. Ezért tud önmagunkért feltétel nélkül szeretni és nagyvonalúan megbocsátani. Ez a legtöbb ember számára felfoghatatlan, mert tökéletlenek vagyunk.

A Szentírásban Isten ezt tanítja feketén – fehéren: amilyen mércével métek olyannal mérnek majd nektek is. Igyekezzünk megvalósítani Jézus követését, aki nem élt elénk követhetetlen életet. Aki pedig valóban törekszik Őt követni, az végül minden félelme és hitetlenkedése ellenére meg is találja.

Az előadás a plébánia honlapján rövidesen meghallgatható lesz:

www.ujpestkertvaros.hu

Horváthné Kati

M E G H Í V Ó

Örömmel tájékoztatjuk a kedves Híveket,
hogy templomunkban a plébániai

FELNŐTT KATEKÉZIS

következő előadásának időpontja:

2. előadás: október 22. péntek 18 30

a litánia után

előadó: **Dr. Bolberitz Pál atya**

téma: Isten tulajdonságai

Helyszín: 1046 Bp. Rákóczi tér 4-8./ hittanterem

Reméljük, hogy a továbbiakban is megtisztelnek jelenlétükkel, minden érdeklődőt szeretettel várunk !

Pályi László plébános és a szervezők